

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. и, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – и, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светозар Люб. Георгиев

при участието на секретаря Борислава Ив. Мешинкова
като разгледа докладваното от Светозар Люб. Георгиев Гражданско дело № 20201840100656 по описа за 2020 година

Предявени са от Г. Б. В., ЕГН *****, чрез адв. Х.З. от САК, срещу „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. с, ул. „с с“ №....., представлявано от изпълнителните директори ал и рд, **искове с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумата от **6000 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие настъпило на 03.10.2018г. травматичното увреждане, причинено от виновното поведение на водача на т. а. “к”, с рег. № – Р. СЮЛ. АХМ., чиято деликтна отговорност е била обезпечена чрез договор за застраховка “Гражданска отговорност” със „.....“ АД, както и сумата от **248,33 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 08.04.2020г. до 28.09.2020г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба -28.09.2020г., до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че на 03.10.2018 г. в 15,50ч. в гр. и, по ул. „с“ водачът на т.а. “к”, с рег. № – Р. СЮЛ. АХМ., придизвикал ПТП, при което пострадала ищцата. Поддържа, че при преминаването на т.а. “к”, с рег. № покрай движещата се по тротоара ищца от същия изпада метална тръба, която удря ищцата и по този начин са й причинени увреждания в областта на дясната ръка и дясното стъпало. Твърди се, че вследствие на настъпилите телесни увреждания ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в това, че е изпитала болки с голям интензитет, трудно се обслужва сама и трудно извършва ежедневни дейности, не може да спи нормално, изпитва дискомфорт във всяка една позиция на тялото, както и че ПТП е довело до стрес, тревожност, страх, неувереност при движение в близост до пътни платна. Поддържа се, че виновен за настъпилото събитие е водачът на “к”, с рег. № – Р. СЮЛ. АХМ., чиято деликтна отговорност е била обезпечена от ответното дружество чрез сключен договор за застраховка “Гражданска отговорност”, обективиран в съответната застрахователна полица. Претендират се разноси, включително

адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв..

Ответникът в срока чл. 131 от ГПК е подал **отговор на исковата молба**, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Твърди, че не е настъпило застрахователното събитие, че липсва виновно и противоправно поведение на водача, както и че е налице **случайно събитие**, че на ищцата не са причинени твърдяните вреди. Поддържа, че е налице **съпричиняване** на вредоносния резултат.

На основание чл. 219 ГПК е допуснато привличане като трето лице на страната на ответника, а именно- водача на автомобила.

Приети са за съвместно разглеждане срещу третото лице-помагач в условията на евентуалност **обратни иски** с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КЗ за заплащане на исковата сума, в случай че исковата претенция бъде уважена.

Ищецът по обратните иски твърди, че причина за пътния инцидент е невземането на мерки от страна на водача за укрепване на превозвания товар, така че да не застрашава живота и здравето на участниците на пътя. Поддържа, че водачът е напуснал местопроизшествието, без да уведоми и изчака органите за контрол на движението по пътищата.

Ответникът по обратните иски в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор на обратните иски, с който оспорва същите. Твърди, че ищцата се е движила по платното за движение, а не по тротоара, както и че на пътното платно е имало необозначени повдигания (гърбици).

На основание 219 ГПК е допуснато привличане като трето лице на страната на ответника по обратните иски, а именно- Община и.

Представена е и писмена защита на основание чл. 149, ал. 3 от ГПК от процесуалния представител на ищеца, в която се излагат съображения за основателност на предявените иски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от **фактическа страна**:

С приетия за окончателен доклад по делото са **обявени за безспорни на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК** между страните следните обстоятелства, които се установяват и от представените по делото доказателства, а именно: наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между водача и ответника – застраховател касателно процесното МПС.

От Длъжностна характеристика за длъжността „Технически ръководител“ при ЕООД се установява, че част от задълженията са свързани с управление на МПС във връзка с изпълнение на служебните задължения, контролиране и отговаряне за използването и съхранението на строителните материали.

От Трудов договор от 24.10.2016г. между ЕООД и ответника по обратния иск се установява, че последният изпълнява длъжността „Технически ръководител“ с трудови задължения при съответната длъжностна характеристика.

От молба на ищеца до РП- и от 05.10.2018г., от писмо на РП- и до ищеца, както и от Постановление за прекратяване на НП от 20.09.2019г. на РП- и се установява, че във връзка с ПТП на 03.10.2018г. ищцата е сезирала РП- и, образувано е досъдебно производство и същото впоследствие е прекратено поради това, че се касае за лека телесна повреда. С писмо от 16.04.2020г. (л. 129 от делото) РП- и уведомява ответното дружество, че постановлението за прекратяване на наказателното производство не е

обжалвано и е влязло в сила.

От справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ се установява, че към 03.10.2018г. МПС с ДКН №.... има актива застраховка „Гражданска отговорност“.

От удостоверение от 18.10.2018г., издадено от цкб се установява наличието на разкрита конкретна банкова сметка на ищцата.

Съгласно установената съдебна практика извънсъдебните признания на страната за неизгодни за нея факти следва да бъдат ценени наред с всички доказателства по делото. Когато не е направено пред съда, разглеждащ спора, признанието е извънсъдебно. Когато страната е направила писмени изявления пред орган на досъдебното производство за факти, касаещи правоотношенията и с насрещната страна по гражданскоправния спор, то тези извънсъдебни признания за неизгодни за страната факти съставляват доказателство, което следва да бъде ценено от гражданския съд (в този смисъл ешение № 235 от 4.07.2011 г. по гр. д. № 513/2010 г., на ВКС, IV г. о., Решение № 69 от 24.06.2011 г. по гр. д. № 584/2010 г., на ВКС, III г. о., Решение № 22 от 19.03.2015 г. по гр.д. № 2979/2014 г.на ВКС, IV г.о. и Решение № 210 от 19.09.2016 г. по гр. д. № 861/2016 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 108 от 25.06.2020 г. по к. гр. д. № 1538 / 2019 г. на ВКС и др.). От показанията на ответника по обратния иск Р. СЮЛ. АХМ., дадени в качеството на свидетел по ДП №225/2018г. по описа на РУ- и, се установява, че на 03.10.2018г. в бял товарен автомобил к с рег. №.... е натоварил шест броя метални тръби с дължина 2,50м. и широчина 40см. и тринадесет метални тръби с дължина 3м. и широчина 5см., като същите са стърчали навън, че лично е вързал тръбите с въже, както и че по време на движение една тръба е изпаднала и е ударила момиче, което се е оплакало от болки в лактите, вследствие на удара. Показанията са дадени пред орган на досъдебното производство и са подписани от ответника по обратния иск, поради което представляват признания за неизгодни за него факти и съставляват доказателство, което следва да бъде ценено по настоящото дело. Съобразявайки направените от ответника по обратния иск признания на неизгодни факти съдът приема, че по делото се установява, че ответникът по обратния иск е превозвал на 03.10.2018г. в бял товарен автомобил к с рег. №.... общо 19 бр. метални тръби., като същите са стърчали, че лично е вързал тръбите с въже, както и че по време на движение една тръба е изпаднала и е ударила момиче, което се е оплакало от болки в лактите, вследствие на удара.

В останалата им част показанията на свидетели, обективирани в протоколите за разпит по ДП №225/2018г., както и представената от ищеца СТЕ, изготвена по друго производство, са недопустими и не следва да бъдат обсъждани по настоящото дело.

От показанията на св. м В., майка на съпруга на ищцата, преценени по реда на чл. 172 от ГПК, се установява, че скоро след инцидента ищцата е провела разговор със свидетеля, в който разказала, че ходейки пеша с детето си трябвало да заобиколи препятствие на тротоара, но не е заявила това да е наложило слизание от тротоара. В този момент ищцата чула шум, обърнала се и видяла от едно камионче да изпада метална тръба, която я ударила в областта на лакътя, а след това и по крака. Впоследствие ръката била гипсирана за около 2 седмици, а на следващия ден ищцата имала защита на дипломна работа, но поради травмата не е могла да шофира и се е наложило някой да я закара. Установява се също така, че дълго време след случилото се ищцата е изпитвала страх да излиза пеша с детето, което също е можело да пострада, както и че до ден днешен се тревожи и се притеснява, че нещо може да изпадне от движещи се около нея автомобили.

Съдът не кредитира показанията на св. В. в частта, в която заявява, че е била увредена лявата ръка на ищцата, тъй като са в противоречие със заключението на СМЕ и медицинската документация по делото.

От показанията на св. Л.З., преценени по реда на чл. 172 от ГПК, се установява, че един ден докато си е била вкъщи е чула трясък и след това вик на момиче, като на улицата имало камионче с отворена отзад каросерия и стърчащи от нея предмети, като след около 15-20 минути свидетелят излязъл на улицата и едно момче (св. х) ѝ заявил, че от камиончето е паднал предмет, който е наранил момичето докато е вървяла.

От показанията на св. х, съпруг на сестрата на ищцата, преценени по реда на чл. 172 от ГПК се установява, че ищцата му се е обадила, че е ударена от тръба, поради което свидетелят след около 5 минути отишъл на място и видял, че има спряло камионче със стърчащи тръби отзад, а ищцата била с детето си и заявила, че изпитва болка в областта на ръката и крака, след което свидетелят я закарал до болницата. Установява се също така, че ищцата е разказала, че от камиончето е изпаднала тръба, която я е ударила докато е вървяла с детето си. Установява се също така, че шофьорът на камиончето и пътувалото с него момче са останали на място до момента, до който свидетелят и ищцата са потеглили в посока болницата, където впоследствие бил поставен гипс на ръката.

От показанията на св. рр, преценени по реда на чл. 172 от ГПК, се установява, че непосредствено преди случая са били натоварени в каросерията на камиончето множество тръби, които са били вързани с участието на ответника по обратния иск, били са покрити с пътеки и камиончето е било управлявано от ответника по обратния иск.

От обясненията на ищцата по реда на чл. 176 от ГПК се установява, че от камиона, в който са били натоварени множество тръби, е изпаднала една тръба, която е ударила, както и че шофьорът след като слязъл се е скарал на момчето, което се е возило с него, че не е вързало тръбите. Установява се също така, че ищцата е вървяла с детето си по тротоара, когато чула шум, обърнала се и видяла изпадащата от камиончето тръба, като с дясната си ръка опитала да предпази себе си и детето си и била ударена по дясната ръка и левия крак.. Впоследствие ищцата се обадила на св. к, който я закарал в болница, където бил поставен гипс за около един месец. Установява се, че през този период около един месец ищцата е била стресирана заради себе си и заради детето, не е могла да работи и да излиза навън, като до ден днешен се притеснява, когато види подобен товар.

Съдът не кредитира обясненията на ищцата по чл. 176 от ГПК в частта, в която заявява, че тръбите не са били обезопасени по абсолютно никакъв начин, тъй като се опровергават от показанията на св. рр и е житейски логично ищцата да е била уплашена от случилото се, поради което да е приравнила изпадането на тръбите на липса на всякакво укрепване на същите.

От показанията на **св. рм (17г.)**, разпитан в присъствието на социален работник от ДСП и, преценени по реда на чл. 172 от ГПК, се установява, че е пътувал в камиончето, управлявано от ответника по обратния иск, като изпаднала от МПС тръба е ударила ищцата. Съдът **не кредитира** показанията на свидетеля, че е била превозвана само една тръба, че е била вързана отпред, че ищцата е вървяла по улицата, заобикаляйки паркирани по тротоара коли, както и че с нея не е имало дете. Налице са сериозни противоречия в съответните части с показанията на свидетелите В., З., к, рр, обясненията на ищцата по чл. 176 от ГПК, извънсъдебните признания на неизгодни

факт от ответника по обратния иск- Р.А., дадени по ДП №225/2018г. по описа на РУ- и (които бяха обсъдени по- горе), както и с всички останали доказателства по делото. В тези им части показанията на св. рм остават изолирани и очевидно са насочени към обслужване на твърденията на ответника по обратния иск. При непосредствения разпит на свидетеля беше налице стремеж същият да оправдае и защити поведението на ответника по обратния иск, причините за което според съда са младата възраст на свидетеля и познанството на него и баща му с ответника по обратния иск, за което самият свидетел споменава. Наред с това никой от останалите свидетели не споменава за наличието на паркирани автомобили на мястото на ПТП, като единствените МПС, които се споменават са камиончето, превозващо тръбите, и дошлият впоследствие автомобил на св. к, който е откарал ищцата до болницата.

От докладна на главния инженер на Община и (л. 183 от делото) се установява, че не са открити документи, касаещи изграждане на две напречни препятствия-гърбици върху платното за движение в процесния участък по ул. пе.

От заключението на съдебно- медицинската експертиза, неоспорено от страните и прието от съда, което следва да бъде кредитирано изцяло, както и от изслушването на вещото лице се установява, че на 03.10.2018г. ищецът е получил контузия на дясната лакетна става и на лявото стъпало, като тези увреждания са отзвучали напълно без да останат трайни или постоянни последици за здравето и живота на пострадалата в рамките на около 15-20 дни. Установява се също така, че констатираните травматични увреждания могат да бъдат получени при удар с метален предмет, изпаднал от движещ се автомобил. Установява се, че травмата на дясната ръка е затруднила самообслужването на лицето, но не до степен, че същото да не е в състояние да се самообслужва. Установява се също така, че липсват данни в медицинската документация на пострадалата да е поставяна гипсова имобилизация, да са назначавани или препоръчвани контролни прегледи, да е препоръчвана рехабилитация, да има задълбочаване на травмата. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че се касае за мекотъкнна травма, който отзвучава при ненатоварване на крайника и при покой за около 20 дни.

В подкрепа на заключението на съдебно- медицинската експертиза е и медицинската документация по делото.

От заключението на съдебната автотехническа експертиза, което съдът кредитира частично, както и от изслушването на вещото лице се установява, че на 03.10.2018г., около 15,50ч. в гр. и ищцата се е движила по тротоара на ул. с с посока на движение от училище дд към фото студио йн. От лявата й страна и в нейна посока я застигнал движещ се по ул. с товарен автомобил марка к. След като камионът се изравнил с пешеходката същата чула шум и веднага се обърнала, като видяла как от задната част на товарния автомобил изпада голяма метална тръба, която се насочила към нея. Ищцата се предпазила с дясната си ръка, като тръбата я ударила в областта на десен лакът и ляв крак, от което ищцата почувствала силна болка. Установява се също така, че причините за ПТП е изпадането на метална тръба от каросерията на товарния автомобил к.

Съдът **не кредитира** заключението на вещото лице в частта, в която при отговор на третата задача посочва, че ако ищцата не е заобикаляла паркирани автомобили, движейки се по платното за движение, то удар не би настъпил. В тази част от заключението си (л. 240 от делото) вещото лице изрично посочва, че касателно движението на ищцата по платното за движение се позовава на показанията на св. рм, които, както вече беше посочено, съдът не кредитира досежно този факт. Следователно

не следва да бъде кредитирано и заключението на вещото лице в тази му част, тъй като вещото лице основава извода си именно на показанията на св. рм.

От останалата част на заключението на вещото лице, която съдът кредитира, се установява, че при добре укрепен товар в каросерията на МПС не следва да изпаднат предмети от него, като е възможно, но не се установява категорично дали въжето се е скъсало. Вещото лице е категорично, че **причината за изпадане на товара е недоброто укрепване на същия**. При изслушването му в открито съдебно заседание вещото лице допълва, че при достатъчно добре укрепени тръби в товарния обсег, така че да не се движат, те ще си останат в цялост, завързани за самото товарно отделение и не би следвало да се разпръснат (л. 248 от делото).

От писмо на ответното дружество от 19.05.2020г. се установява, че във връзка с искане на ищцата за изплащане на застрахователно обезщетение от 08.04.2020г. е определено обезщетение в размер на 1000 лв. за настъпилото на 03.10.2018г. ПТП.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема за установено следното от правна страна:

Правната норма, регламентирана в чл. 432, ал.1 от КЗ, урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка "Гражданска отговорност", обезпечаваща неговата деликтна отговорност. За да се породи това право следва да бъдат изпълнени изискванията на нормата на чл. 380 от КЗ, а именно отправена писмена претенция до застрахователя по риска "ГО" и изтичане на срока за окончателно произнасяне от страна на застрахователя, визиран в разпоредбата на чл. 496, ал.1 от КЗ - 3 месеца, считано от предявяване на претенцията пред застрахователя.

Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи материални предпоставки (юридически факти): 1.) застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2.) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между делинквента и ответника - застраховател. Всички тези юридически факти трябва да бъдат установени от ищеца.

При така релевираните твърдения възникването на спорното право по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) съществуването и размера на главния дълг; 2) изпадането на ответника в забава; 3) размера на обезщетението за забава за процесния период. Тези обстоятелства следва да бъдат установени от ищеца.

Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ответника е да докаже пълно и главно твърденията си за **случайно събитие** и за **съпричиняване**.

От събраните по делото доказателствата се установява, че на 03.10.2018г., около 15,50ч. в гр. и ищцата се е движила по тротоара на ул. с с посока на движение от училище дд към фото студио йн. От лявата й страна и в нейна посока я застигнал движещ се по ул. с товарен автомобил марка к. След като камионът се изравнил с пешеходката същата чула шум и веднага се обърнала, като видяла как от задната част

на товарния автомобил изпада голяма метална тръба, която се насочила към нея. Ищцата се предпазила с дясната си ръка, като тръбата я ударила в областта на десен лакът и ляв крак, от което ищцата почувствала силна болка. Установява се също така, че причина за ПТП е изпадането на метална тръба от каросерията на товарния автомобил к. При добре укрепен товар в каросерията на МПС не е следвало да изпаднат предмети от него. Вещото лице е категорично, че **причината за изпадане на товара е недоброто укрепване на същия**. При изслушването му в открито съдебно заседание вещото лице допълва, че при достатъчно добре укрепени тръби в товарния обсег, така че да не се движат, те ще си останат в цялост, завързани за самото товарно отделение и не би следвало да се разпръснат (л. 248 от делото).

Установява се също така, че камиончето е било управлявано от ответника по обратния иск, както и че същият е предприел действия по укрепване на товара (множество метални тръби), изразяващи се във връзването им с въже и покриване с пътеки, които действия обаче са били недостатъчни и неефективни, поради което се е стигнало да изпадането на металната тръба, която е увредила ищцата.

Следователно е бил налице неукрепен товар и е създадена опасност за участниците в движението, с което водачът на т.а. к е нарушил чл. 127, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДвП. Нарушението на тези особени правила е създавало опасност за живота не само на ищеца, участвал в движението като пешеходец, но е могла да увреди и по-голям брой пешеходци в случай, че са се намирали по това време на същото място (в този смисъл .Решение № 565 от 09.03.2018 г. по в.г.д. № 3655/2017 г. на Софийски апелативен съд).

С това делинквентът е увредил виновно ищеца, като му е причинил неимуществени вреди, които от своя страна са в пряка причинно- следствена връзка с противоправното му поведение.

Както вече беше посочено, с приетия за окончателен доклад по делото са **обявени за безспорни на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК** между страните следните обстоятелства, а именно: наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между водача на т.а. к и ответника – застраховател касателно процесното МПС.

Поради обявяването за безспорни на горните обстоятелства не са събирани допълнителни доказателства за тях, като за пълнота следва да бъде посочено, че дори да се приеме, че т.а. к е собственост на ЕООД, то ЗЗ „ГО“ покрива и отговорността на водачът- неособственик на МПС за вредите, причинени от него на трети лица по време на управлението на МПС.

Застрахователният интерес при застраховката „гражданска отговорност" може да се определи като правоотношение относно вещи, при чиято експлоатация или пазене има вероятност от увреждане на трети лица или осъществяване на дейност, която поражда риска от увреждане на други лица. При задължителната застраховка „гражданска отговорност" на автомобилистите застрахователният интерес е налице по отношение на лицата, които притежават или ползват МПС на законно основание. Разпоредбата на чл. 257 КЗ установява, че обект на застраховане по задължителната застраховка „гражданска отговорност" е отговорността на застрахованите лица за вреди, свързани с притежаването или използването на МПС. Разграничението "притежаване" и "използване" е направено от законодателя на база субективния критерий на ползващия се от застрахователното покритие, който бива собственик на МПС или лице, което управлява чуждо МПС - в съответствие с този извод е

определението за "застраховано лице", което е въведено в чл. 257, ал. 2 КЗ. Доколкото отговорността на застрахователя е функционална, т.е., произтича от деликтно поведение на застрахованото лице, то дължимата от застрахователя отговорност е за вредите, причинени от собственици, държатели, **ползватели и/или водачи** на МПС, причинени на трети лица по време на движение и работа с МПС, т.е. при управление на МПС - арг. и от §1, т. 33 от ДР на КЗ, в която се съдържа дефиниция на понятието „автомобилист“. Следователно със застрахователна закрила се ползват както собствениците, така и неособствениците, като под „ползвател“ законът има предвид неособственик (така Решение № 2368 от 29.3.2013 г. по гр. д. № 5504/2012 г. на Възз. IV-б. състав на Софийски градски съд).

Горепосочените обстоятелства се установяват и от приложеното към исковата молба писмо от ответника до ищеца (л. 33 от делото), в което се съдържа **извънсъдебно признание за неизгоден факт**, а именно, че дружеството-застраховател дължи на Г.В. обезщетение за неимуществени вреди във връзка с ПТП, настъпило на 03.10.2018г., които дружеството определя в размер на 1000лв.. А извънсъдебното признание на факти е едно от най-достоверните, надеждни и безспорни доказателства в гражданския процес, които преценени в съвкупността с останалите доказателства по делото, водят до изясняване на правния спор, предмет на делото – арг. чл. 175 ГПК

С оглед гореизложеното съдът приема, че застрахователното покритие обхваща отговорността на причинителя на ПТП. Налице са всички материални предпоставки за уважаване на иска, предявен пряко срещу застрахователя на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесния деликт на ищеца е причинена контузия на дясната лакетна става и на лявото стъпало, като тези увреждания са **мекотъкани** и са отзвучали напълно без да останат трайни или постоянни последици за здравето и живота на пострадалата в рамките на около **15-20 дни**, като травмата на дясната ръка е затруднила самообслужването на лицето, но не до степен, че същото да не е в състояние да се самообслужва. Ръката била гипсирана за около 2 седмици, а около един месец ищцата е била стресирана заради себе си и заради детето, не е могла да работи и да излиза навън, като **продължава** да се притеснява, когато види подобен товар. При така установените правнорелевантни обстоятелства съдът приема, че адекватното заместващо обезщетение за болките и страданията, преживени от пострадалото лице, следва да бъде в размер от **2500 лв.**

Неоснователно е възражението за **съпричиняване**. С приетия за окончателен доклад по делото е указано, че съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ответника е да докаже пълно и главно твърденията си за съпричиняване. Ответникът по главния иск и ответникът по обратния иск не проведоха такова доказване. Следва да бъде посочено, че остана недоказано възражението за движение на ищеца по пътното платно, като съдът приема, че ищецът се е движил по **тротоара**, като в този смисъл са

показанията на св. В. и обясненията на ищцата по чл. 176 от ГПК. От друга страна единствено св. рм (17г.), разпитан в присъствието на социален работник от ДСП и, заявява, че ищцата е вървяла по улицата, заобикаляйки паркирани на тротоара автомобили. Вече беше посочено, че в огромната им част показанията на този свидетел не следва да бъдат кредитирани- същият наред с това, че ищцата се е движила по улицата, заобикаляйки паркирани автомобили, заявява, че е била превозвана само една тръба, че е била вързана отпред, както и че с ищцата не е имало дете, което категорично се опровергава от останалите доказателства по делото. В тези им части показанията на св. рм остават изолирани и очевидно са насочени към обслужване на твърденията на ответника по обратния иск. При непосредствения разпит на свидетеля беше налице стремеж същият да оправдае и защити поведението на ответника по обратния иск, причините за което според съда са младата възраст на свидетеля и познанството на него и баща му с ответника по обратния иск, за което самият свидетел споменава. Наред с това никой от останалите свидетели не споменава за наличието на паркирани автомобили на мястото на ПТП, като единствените МПС, които се споменават са камиончето, превозващо тръбите, и дошлият впоследствие автомобил на св. к, който е откарал ищцата до болницата.

Неоснователно е възражението за **случайно събитие**. С приетия за окончателен доклад по делото е указано, че съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ответника е да докаже пълно и главно твърденията си за случайно събитие. Ответникът по главния иск и ответникът по обратния иск не проведоха такова доказване.

При установено нарушение на чл. 127, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДВП именно от страна на водача не може да се приеме, че същият не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественноопасните последици.

За пълнота следва да се посочи, че по делото не се установи чрез пълно и главно доказване скъсване на въжето, с което са вързани тръбите, като в заключението на вещото лице е посочено, че е „възможно“ въжето да се е скъсало, но липсват други доказателства в тази посока, за да се приеме, че единствена причина за изпадане на тръбата е скъсване на въжето. Наред с това в случая се касае за превоз на кратко разстояние, поради което дори да се приеме, че въжето се е скъсало, то състоянието на същото е било влошено и преди самото потегляне на МПС, поради което ответникът по обратния иск е следвало при връзването на тръбите да възприеме това обстоятелство и да предприеме необходимите мерки.

Поради това наведеното възражение за случайно събитие е неоснователно, с оглед на което и при липса на други твърдения и доказателства законовата презумпция по чл.45, ал.2 ЗЗД не е оборена.

По отношение на претенцията за **лихва за забава**. С оглед разпоредбата на чл. 429, ал. 3 от КЗ в доказателствена тежест на ищеца е да установи момента (датата) на уведомяване за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или момента (датата) на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице (която дата е по- ранна). С оглед разпоредбата на чл. 380, ал. 3 от КЗ в доказателствена тежест на ищеца е да установи момента (датата) на представяне на данни за банкова сметка.

За разлика от КЗ (отм.) новият КЗ /в сила от 01.01.2016 г./ в чл. 429, ал. 3, изр. 2 изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, лихви за забава като ги ограничава до тези, които текат от

момента на по - ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на осн. чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие. По отношение на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т. е. при ограниченията на чл. 429, ал. 3 КЗ - само в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, респ. предявяване на претенция от увреденото лице. В чл. 494, т. 10 КЗ изрично се изключват от застрахователното покритие всички разноски и лихви извън тези по чл. 429, ал. 2 и ал. 5 КЗ при спазване на условията по чл. 429, ал. 3 КЗ, т. е. не се покриват лихви за периода от датата на деликта до датата на уведомяване на застрахователя.

Разликата в периодите по отношение на дължимото спрямо увреденото лице обезщетение за забава от делинквента на осн. чл. 86 вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД и от застрахователя по застрахователния договор се извежда не само с оглед изричното правило на чл. 429, ал. 3, изр. 2 КЗ, но и предвид въведената с новия КЗ абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на прекия иск на увреденото лице спрямо застрахователя на делинквента по застраховка "Гражданска застраховка" на автомобилистите на осн. чл. 498, ал. 3, вр. чл. 432, ал. 1 КЗ - отправянето на писмена застрахователна претенция спрямо застрахователя по реда на чл. 380 КЗ (в този смисъл Решение № 128 от 04.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 2466/2018 г., I ТО).

В конкретния случай съдът приема, че **застрахователят е уведомен за претенцията на увреденото лице най- рано на 08.04.2020г. (посочена в писмо на ответното дружество на л. 33 от делото)**, когато е постъпило искане за изплащане на застрахователно обезщетение. Не се установява застрахователят да е бил уведомен от застрахования по застраховка "Гражданска отговорност" водач на по - ранна дата. С писмото на л. 33 от делото от 19.05.2020г. до ищеца застрахователното дружество е заявило, че във връзка с претенцията за изплащане на обезщетение във връзка с ПТП, настъпило на 03.10.2018г., е определено обезщетение в размер на 1000лв.. Доколкото ищецът се легитимира като кредитор на претендираното главно вземане за неимуществени вреди и предвид установените по делото фактически положения, че застрахователят (ответник) е бил уведомен от ищеца за настъпилото застрахователно събитие най- рано на 08.04.2020г., то същият е изпаднал в забава на 09.07.2020г., след изтичане на 08.07.2020г. на **тримесечния срок** по чл. 497, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 496, ал. 1 КЗ, а за периода от 08.04.2020 г. до 09.07.2020 г. той дължи законната лихва за забава върху застрахователното обезщетение за имуществени вреди на основание чл. 429, ал. 3 вр. с чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ - за забавата на делинквента.

Следователно, застрахователят, като част от покритието по застраховката, дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата, на която е предявена извънсъдебно претенцията на ищеца – **08.04.2020 г., до 28.09.2020г.- датата на подаване на исковата молба, в размер на 120,83лв. (изчислена с онлайн калкулатор за лихва), както и законната лихва от датата на исковата молба -28.09.2020г., до окончателното изплащане.**

В останалата ѝ част претенцията на ищеца е неоснователна.

По обратните искове:

Обратните искове са с правно основание **чл. 500, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КЗ**, като същите са предявени при условията на евентуалност и следва да бъдат разглеждани, тъй като главният иск е частично основателен.

Процесуалният представител на ответника по обратния иск прави **възражение за недопустимост** на обратните искове поради това, че не се твърди и липсват доказателства за заплащане на обезщетение от застрахователя. Така направеното възражение за недопустимост е **неоснователно**. Действително регресното право на застрахователя по задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, да получи от виновния водач платеното от него обезщетение, заедно с платените лихви и разноски, при условията на чл. 500 от КЗ, възниква едва след заплащането на обезщетението. Същевременно обаче единственият вариант, при който е допустимо разглеждането на регресния иск преди застрахователят да е платил обезщетение, е когато претенцията е предявена като обратен иск от подпомаганата страна /застрахователя/ срещу третото лице-помагач /деликвентата/ в процеса по предявения срещу застрахователя иск от увреденото лице. Тогава обратният иск, който е винаги евентуален, се разглежда само при условие, че главният иск бъде уважен и не е необходимо застрахователят фактически да е платил обезщетението /което би обезсмислило целия институт на обратния иск/, а осъждането е условно - деликвентът се осъжда да плати при условие, че застрахователят - ищец по обратния иск заплати сумата, която е осъден да плати като ответник по първоначалния иск (Определение № 26240 от 14.10.2019 г. по гр. д. № 12115 / 2019 г. на ГО 1-30 състав на Софийски градски съд).

По обратния иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 2 от КЗ:

В предявения обратен иск застрахователното дружество твърди, че водачът не е спрял и не е взел мерки за отстраняване на неизправността.

Съгласно тази разпоредба застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач не е спрял и не е взел мерки за отстраняване на възникнала по време на движение повреда или неизправност в моторното превозно средство, която застрашава безопасността на движението, и пътнотранспортното произшествие е възникнало в резултат на това. За уважаване на този иск следва да бъдат установени следните материални предпоставки (юридически факти): 1) застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования; 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между делинквентата и ответника – застраховател; 3) застрахованият автомобил да е бил повреден или технически неизправен към момента на настъпване на ПТП, като водачът не е спрял и не е взел мерки, 4) ПТП да е възникнало в резултат на повредата/ неизправността. Тези юридически факти следва да бъдат установени от ищеца по обратния иск.

По делото се установи следния механизъм на ПТП: на 03.10.2018г., около 15,50ч. в гр. и ищцата се е движила по тротоара на ул. с посока на движение от училище дд към фото студио йн. От лявата й страна и в нейна посока я застигнал движещ се по ул. с товарен автомобил марка к. След като камионът се изравнил с пешеходката същата чула шум и веднага се обърнала, като видяла как от задната част

на товарния автомобил изпада голяма метална тръба, която се насочила към нея. Ищцата се предпазила с дясната си ръка, като тръбата я ударила в областта на десен лакът и ляв крак, от което ищцата почувствала силна болка. Причина за ПТП е изпадането на метална тръба от каросерията на товарния автомобил, причината за изпадане на тръбата е недоброто укрепване на същата. При изслушването му в открито съдебно заседание вещото лице допълва, че при достатъчно добре укрепени тръби в товарния обсег, така че да не се движат, те ще си останат в цялост, завързани за самото товарно отделение и не би следвало да се разпръснат

Следователно настъпването на ПТП е в резултат на неправилни действия от страна на водача на т.а. к при укрепване на товара **преди** потегляне с автомобила, а **не се касае за повреда или техническа неизправност в МПС, възникнала по време на движение, за отстраняването на която водачът да не е спрял и взел мерки.** В подкрепа на този извод е и заявеното от вещото лице по САТЕ в открито съдебно заседание на 23.06.2022г. (л. 247 от делото), което изрично заявява, че няма никакви данни за техническа неизправност на самото МПС, която да е довела до изпадане на тръбите.

По тези съображения този обратен иск е неоснователен.

По обратния иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ:

В предявения обратен иск застрахователното дружество твърди, че водачът е напуснал местопроизшествието, без да уведоми и изчака пристигането на компетентните органи на МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от него обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

За уважаване на този иск следва да бъдат установени следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования; **2)** наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между делинквента и ответника – застраховател; **3)** водачът да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идване на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон. Тези юридически факти следва да бъдат установени от ищеца по обратния иск.

В случай, че напускането на местопроизшествието е поради това, че е било наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина тежестта на доказване носи виновният водач.

Както вече беше посочено, по делото се установи осъществяването на **първата** и **втората** от горепосочените предпоставки.

По делото се установи и **третата** предпоставка, а именно водачът да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идване на

органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон.

В случая се установи по делото, че ответникът е напуснал местопроизшествието без да уведоми органите на МВР. Липсват доказателства и твърдения, че органите на МВР са били сигнализирани, респ. че са посетили местопроизшествието.

Съгласно чл. 125, т. 1 от ЗДвП, службите за контрол на Министерството на вътрешните работи посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато при произшествието има убит или **ранен човек**. В случая се установи, че изпадналата от т.а. к тръба е ударила ищцата в областта на дясната ръка и левия крак, както и че ответникът по обратния иск е спрял управляваното МПС и е възприел, че ищцата е пострадала, като е останал на място до момента, до който свидетелят к и ищцата са потеглили в посока болницата. Обстоятелството, че причинените увреждания са с характер на леки телесни повреди не води до извод за отсъствие на ранен човек по смисъла на чл. 125, т. 1 от ЗДвП. Следователно в случая е налице хипотезата именно на ранен човек при ПТП по смисъла чл. 125, т. 1 от ЗДвП, което означава, че е задължително посещаването на мястото на ПТП от страна на компетентните органи.

При това положение виновният водач (ответникът по обратния иск) е бил длъжен на основание чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ и „б“ да уведоми МВР и да остане на място до пристигане на компетентните органи, респ. **да не напуска** мястото на настъпване на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата.

Евентуалното незнание на водача, че в този случай органите на МВР задължително посещават мястото на ПТП, както и субективното желание на пострадалия да бъде откаран в болница от свой познат (св. к) са ирелевантни и не извиняват поведението на виновния водач.

По делото не се твърди и не се доказва да е било наложително да бъде оказана медицинска помощ на водача на т.а. к или същият по друга неотложна причина да е напуснал местопроизшествието.

Следователно е осъществен фактическият състав на чл. 500 ал. 1, т. 3 от КЗ и този обратен иск е основателен. Както вече беше посочено, деликвентът следва да бъде осъден да плати при условие, че застрахователят - ищец по обратния иск заплати сумата, която е осъден да плати като ответник по първоначалния иск.

По разноските:

С оглед изхода на спора съобразно уважената част от исковете на ищеца се дължат разноски. Адвокатът на ищеца е оказал безплатна правна помощ, като в Договора за правна защита и съдействие е посочен чл. 38 от Закона за Адвокатурата. Правото на адвокат да окаже безплатна адвокатска помощ на лице от кръга на визираните в т. 1 – т. 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право да му се присъди адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В конкретния случай са налице всички необходими предпоставки за възникване на право в полза на процесуален представител да претендира и да получи възнаграждение за оказаната безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднено лице, на основание чл. 38 от ЗАдв - реално

осъществена безплатна правна помощ и основание за ангажиране на отговорността на насрещната страна за разноски за процесуално представителство съобразно изхода на делото. Нито адвокатът, осъществил безплатна правна помощ, нито страната, на която тя е предоставена, следва да доказват наличието на основанията за предоставяне на безплатна правна помощ / в този смисъл определение № 708/05.11.2015г. по ч. гр. д. № 4891/2015г. на ВКС/.

По делото са проведени множество открити съдебни заседания, в които адвокатът се е явявал и е защитаваел интересите на страната, като е изготвил и писмена защита, поради което съдът определя адвокатското възнаграждение в размер на 750лв..

Следователно ответникът следва съобразно уважената част от исковете да бъде осъден на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 ЗАдв. да заплати на адв. Х.З. от САК сумата от **314,58 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

Ищецът е освободен от задължението за заплащане на държавна такса и разноски, поради което ответникът с оглед уважената част от исковете на основание чл. 78, ал. 6 ГПК следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС- и сумата от **общо 365,50 лева** (251,67 лв. за възнаграждения на вещи лица и 104,83 лв. за държавна такса).

Разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК предвижда, че ответникът има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. Съпоставянето между регламентацията на освобождаването от заплащане на разноски по чл. 83 ГПК и на отговорността за разноски по чл. 78 ГПК налага извод, че законодателят не е изключил лицето, освободено от внасяне на разноските по производството, от отговорност за заплащане на разноските, направени от другата страна (Определение № 185 от 21.04.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 680/2016 г., I т. о., ТК и Определение № 609 от 15.07.2010 г. на ВКС по ч. т. д. № 256/2010 г., I т. о., ТК).

Ответникът е представил договор за правна защита и съдействие и доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 770 лв. по главния иск (л. 205 от делото), поради което на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК съобразно отхвърлената част от исковете ищцата следва да заплати на ответника сумата от **447,03лв.**, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по главния иск.

Ответникът по обратния иск следва да бъде осъден да заплати на ищеца по обратния иск съобразно уважената част сторените разноски за държавна такса в размер на 121,64 лева, както и сторените разноски за адвокатско възнаграждение по обратните искове в размер на 322,97 лева. Или общо **444,61лв.**

На третото лице - помагач не се дължат разноски по арг. от чл. 78, ал. 10 ГПК, но в качеството му на ответник по обратния иск на Р. СЮЛ. АХМ. следва да се присъдят на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сторените разноски за адвокатско възнаграждение. По делото са налице доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1500лв. (л. 120 от делото). В хода на устните състезания от страна на процесуалния представител на ищеца по обратния иск е направено **възражение за прекомерност**. По това възражение съдът намира следното – от една страна по делото са проведени множество съдебни заседания, на които процесуалният представител на ответника по обратния иск се е явявал и е защитаваел интересите на страната, а от друга страна делото не е с голяма фактическа и правна сложност. Поради горното и с оглед направеното от ищеца възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение, и съобразявайки Наредба № 1 от 9 юли 2004 г., съдът намира, че при претендирано от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. на основание чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата същото следва да се редуцира до размер от 750 лв. с оглед извършената от адвоката работа С оглед изхода на спора на ответника по обратния иск се дължат разноски в размер на **435,42 лева**.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА по искове с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. с, ул. „с с“ №...., представлявано от изпълнителните директори ал и рд, да **заплати на Г. Б. В., ЕГН *******, с адрес гр. и, ул. „з С.“ №28, сумата от **2500 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие настъпило на 03.10.2018г. травматичното увреждане, причинено от виновното поведение на водача на т. а. “к”, с рег. № – Р. СЮЛ. АХМ., чиято деликтна отговорност е била обезпечена чрез договор за застраховка “Гражданска отговорност” със „.....“ АД, както и сумата от **120,83лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 08.04.2020г. до 28.09.2020г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба -28.09.2020г., до окончателното изплащане, **като ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 432, ал. 1 от КЗ за разликата над 2500 лева до пълния предявен размер от 6000лв. и иска за мораторна лихва за разликата над 120,83 лева до пълния предявен размер от 248,33 лв..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ обратния иск с правно основание **чл. 500, ал. 1, т. 2 от КЗ** на „.....“ АД, ЕИК, срещу Р. СЮЛ. АХМ., ЕГН ***** , за заплащане на исковата сума, в случай че исковата претенция бъде уважена

ОСЪЖДА по обратен иск с правно основание **чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ** Р. СЮЛ. АХМ., ЕГН ***** , с постоянен адрес гр. с, ж.к. „и“, бл. 71, вх. Г, ет. 2, ап. 61 и постоянен адрес гр. и, ж.к. „с“, бл. 3, ет. 7, ап. 19, да **заплати на „.....“ АД, ЕИК, сумата от 2500 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие настъпило на 03.10.2018г. травматичното увреждане, причинено от виновното поведение на водача на т. а. “к”, с рег. № – Р. СЮЛ. АХМ., чиято деликтна отговорност е била обезпечена чрез договор за застраховка “Гражданска отговорност” със „.....“ АД, както и сумата от **120,83лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 08.04.2020г. до 28.09.2020г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба -28.09.2020г., до окончателното изплащане, **ПРИ УСЛОВИЕ, ЧЕ** тези суми бъдат заплатени от „.....“ АД, ЕИК, на Г. Б. В., ЕГН ***** , **като ОТХВЪРЛЯ** обратния иск с правно основание **чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ** за разликата над 2500 лева до пълния предявен размер от 6000лв. и по отношение на мораторна лихва за разликата над 120,83 лева до пълния предявен размер от 248,33 лв..

ОСЪЖДА на основание 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 ЗАдв. „.....“ АД, ЕИК, да **заплати на адв. Х.А. З. от САК, с личен адвокатски номер: 4000179910, сумата от 314,58 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „.....“ АД, ЕИК, да **заплати**

по сметка на РС- и сумата от общо 365,50лв., представляваща такси и разноси.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Г. Б. В., ЕГН *****, да заплати на „.....“ АД, ЕИК, сумата от 447,03лв., представляваща разноси за заплатено адвокатско възнаграждение по главния иск.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Р. СЮЛ. АХМ., ЕГН *****, да заплати на „.....“ АД, ЕИК, сумата от 444,61лв., представляваща деловодни разноси по обратния иск.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК „.....“ АД, ЕИК, да заплати на Р. СЮЛ. АХМ., ЕГН *****, сумата от 435,42 лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач - Р. СЮЛ. АХМ., ЕГН *****.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач - Община и.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски окръжен съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните!

Съдия при Районен съд – и: _____